

Simeon beteljesedett várakozása

Énekek: 312: 1; 3 – 4; 308: 1 – 2; 304: 1; 7 és 9.

Alapige: Amikor pedig eljött a nyolcadik nap, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. [3Móz 12,3; Gal 4,4] És amikor leteltek tisztulásuk napjai Mózes törvénye szerint, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, [3Móz 12,4-5] amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak szenteltessék”; [2Móz 13,2.12-15] és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében mondottak szerint, „egy pár gerlét vagy két galambfiókát”. [3Móz 12,8] És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent (...). Lk 2: 21 – 28a.

Karácsony küszöbén, advent 2. úrnapiján egy Simeon nevű ember adventi várakozásáról, készenlétéről és a személyesen neki tett ígéret beteljesüléséről hallunk. Advent és karácsony legnagyobb kérdése, hogy miképpen ismerjük meg üdvösségünket, az Isten Fia Messiás Jézust ő pedig hogyan ismer meg bennünket? A megismerés tehát kölcsönös. Végzetes veszedelem, ha az utolsó nap az egy igaz Bírónak azt kell mondania nekünk, távozzatok (...), nem ismerlek!¹

A történet kezdetén „Jézus nem annyira az ács fia, hanem a Mária fiaként (...)” az asszony magva, (...) akit Isten még az Édenben ígért. Ő az, aki „örökös „testközelben” van és mégis kisajátíthatatlan.” Feltámadása után, - ahogyan azt meg is mondta - velünk van minden nap a világ végezetéig. „Ő mindig és mindenütt jelen van. Nem ismeri a lehetetlen időpontot.”

A fogantatástól a halálig tanúsítja ittlétét. Ő tehát itt van, jelen van, mi pedig ennek ellenére nem ismerjük fel őt. Mi különbség van akkor köztünk és a kétezer évvel ezelőtti Jeruzsálem között, ha akkor és ott ők nem ismerték fel a köztük lévő Jézust, mi pedig itt és most nem ismerjük fel a köztünk álló Krisztust? Márpedig ő bizonyos, hogy köztünk áll, a hét gyülekezet arany gyertyatartója között. Vajon meglátjuk-e Őt, kiről így szól Szentlélek:

A hét gyertyatartó között valaki az embernek Fiához hasonló áll, aki bokáig érő ruhába volt öltözve, és mellén aranyövvel felövezve; a feje pedig és a haja fehér, mint a hó, fehér gyapjú; és a szemei, mint a tűzláng; és a lábai hasonlók az aranyérchez, mintha olvasztókemencében égnének; és a hangja, mint sok víznek zúgása. És az ő jobb kezében hét csillagot tartott; és szájából egy kétélű éles kard jött ki; és az ő orcája, mint a nap fénylik az ő erejében. És mikor megláttam őt, leestem a lábaihoz, mint egy holt; akkor jobb kezét reám tettem és azt mondta nekem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, és az élő; pedig halott voltam, és íme élő vagyok örökkön örökké; ámen; és nálam vannak az alvilágnak és a halálnak kulcsai. Jelenések 1: 13 – 18.

Azt mondják, hogy „mindenütt lehet találkozni Vele, a legszűkebb, sötét folyosón, a kivégző telep havában, bármelyik ház vagy udvar bezárt kapujára borulva. A mi Jézusunk mindig és mindenütt jelen van, bizonyosabban, mint katona a posztján, vagy az öreg koldus a templom ajtajában. Jelen van, a leghívebbeknél is hűségesebben.

¹ Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettet. Máté 25: 41 és Máté 25: 12.

Sokszor egy egész emberi életen keresztül kell várakoznia egyetlen gesztusért, egyetlen mozdulatért, amiről végre — annyi mindenki közül — végre fölismerjük őt, az örök vándort, az örök ácsorgót, a mindörökre „félénk jegyest, isteni szeretőt” A bárányt: szemérmes megváltónkat.”²

Ki és mikor ismeri föl tehát, hogy Ő jelen van, hogy itt van?

„Talán a menyasszony a lakodalmas asztal gyertyafényében, vagy az özvegy a síri mécs világosságában? A boldogok, vagy a boldogtalanok? A szegekre aggatott lator, vagy a szívében jó hírrel úton levő vándor? A bűnére redukált, egyetlen elkövetett tetteire „visszametszett” elítélt, a kísérleti állatként szorongó fogoly, vagy épp az egyetemes igazságban kitáruló egyén, szent, tudós, művész? — Ki tudja. (...) Kiszámíthatatlan! Ez a kiszámíthatatlan a kegyelem.”³ Simeon viszont mégis számolt, mégpedig úgy, hogy elment a kijelölt találka helyére minden alkalommal és egyet sem mulasztott el. Ellenkezőleg elment az Úrhoz az ő szent templomában, hogy a Szó által megkövetelt hallgatással hallgasson (figyeljen) előtte! Hab 2: 20. Tudta, hogy az Úr ott akar találkozni vele, története pedig arról szól, hogy az Úr megjelent az ő szent templomában. Az embernek Fiához hasonló volt, de nem bokáig érő a mellén pedig aranyövvel felövezett ruhába volt öltözve, hanem pólyába; a feje pedig és a haja nem fehér, mint a hó, nem volt olyan fehér gyapjú; a szemei sem, mint a tűzláng; és a lábai sem voltak hasonlóak az aranyérchez, mintha olvasztókemencében égnének; és a hangja sem volt olyan, mint sok víznek zúgása, sokkal inkább, mint a körülmetélés fájdalmában felsíró csecsemő kiáltása. És sem az ő bal, sem pedig az ő jobb kezében nem volt ott a hét csillagot, kezei csak önmagukba szorult kis öklöcskék voltak; és szája, igen azok az édesanyjai emlő hamisítatlan tejére formálódtak⁴ és nem a kétélű éles kard jött ki a szájából; és az ő orcája nem volt bántóan sugárzó, mint a fényes nap az ő erejében, hanem sokkal inkább olyan gyönyörködtető, ami Nap fényénél is ragyogóbb világosságot csal azok arcára és szemébe, akik föléje hajolnak. És látására nem rognak össze a lábaink, hanem önfeledten hajolnak a lábaihoz egy-egy leheletkönnyű csókra, mely odahajlástól nem meghaltá lesz az ember, ellenkezőleg verejtékezni akaró boldog édesapává, reménységtől ismét kiegyenesedő nagyapává, minden fájdalmat és könnyet elfelejtő boldog édesanyává. Vajon valóban nem ismerős az Ő jobbkezének félelmeinket elűző érintése? Bizony az anyaszentegyház az egyetlen hely a Nap alatt, ahol az újjászületett fiak miatt mindenható Atyánk azt az ígéretet váltja be, amit örökkévaló Igéje Jézus Urunk által így mond:

Az asszony mikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.

Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket. Ján 16: 21 – 22.

És léssen teneked örömdre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén. Luk 1:14.

És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. Jel 21: 4.

Íme, oly sokféleképpen hajlik alá hozzánk az ég és érint meg mennyek országának hamisítatlan öröme és boldogsága, de mindezt olyan mélyre temeti el valami bennünk, hogy

² Pilinszky János: *Új Ember, 1971. szeptember 19.* In. Szög és olaj, Vigilia Budapest, 1982. o. 292-293.

³ Pilinszky János: *Új Ember, 1971. szeptember 19.* In. Szög és olaj, Vigilia Budapest, 1982. o. 292-293.

⁴ Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete; Mivelhogy ízléltétek, hogy jóságos az Úr. Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. 1Pét 2: 1 – 5.

az örök élet és a bennünket szertő Isten megtagadását tartjuk az egyetlen mérvadó igazságnak. Egyáltalán lehetséges, hogy az Isten élő beszéd mindezt romba döntse és felragyogjon nekünk az Isten igazságának napja?

Simeon története azt mondja, hogy igen; lehetséges, hogy az Úr szolgálja éppen ott legyen, ahol az Úr van. János evangélista ez utóbbi kérdésre a következőképpen válaszol:

Ha nekem szolgál valaki, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.
És ha valaki nekem szolgál, megtiszteli azt az Atya. János 12: 26.

Keresztelő János szolgálatának idején az Úr jelenlétére vágyakozó Isten-népe a pusztába ment, mert az Úr ott volt a pusztában, mint Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. Bizony konkrétan ott volt látható!⁵ Akkor és ott két tanítvány nemcsak hallotta, hogy ott van az Isten Báránya, nemcsak meglátta, hanem elkezdtek követni is.⁶

A Szentlélekkel betelt gyülekezet, a Szentlelkes egyházban pedig az apostolok minden esetben éppen ott voltak, ahol az Isten Fia Messiás Jézus is volt. Böjtben és imában kérték el tőle a következő szolgálati helyet és időt, minden egyes alkalmat.

Az Ószövetségben nappal a felhőoszlop, éjszaka pedig a tűzoszlop jelezte, hogy hol van az Úr, merre megy, hova tart? Ahol megállt, ott megálltak, ha pedig tovább ment, akkor a szövetség ládája, a papok majd pedig a nép is követték őt. Figyelem! A felhő és tűz oszlop nem száguldott állandóan, nem kergette a haladást és nem űzte a fejlődést, hanem volt úgy, hogy napokon, hónapokon a pusztában állt! Vizsgáljuk meg tehát, hogy az állandóan és a szüntelenül *fejlődve haladó egyházat* valóban a jó pásztor tereli és legelteti-e, vagy pedig az, aki tudja, hogy már nagyon kevés ideje van?⁷

Valami hasonló történt a Szentlélekkel betelt gyülekezetben, mint az ószövetségi egyházban, az apostolok imában és böjtben látást kértek arról, hogy örökkévaló és mindenható Uruk hol akar lenni, a szolgálattal pedig oda mentek, ahol az Úr éppen volt, az Úr pedig a Szentlélek közösségében cselekedett általuk!

Éppen ezért nem lehet más célunk, mint a mennyei Atya megbecsülésének a következetes keresése. János 12: 26 és Máté 6: 33. Ez a követés nem leányálom, mert az utat az Úr vérrel jelzett lábnyoma mutatja.⁸ Ki akar önszántából és jókedvűből ezen az úton járni? Senki, nincs csak egyetlen egy is, aki ezt akarná; a legrosszabb pedig az, hogy nincs másik út! Ezen az akaratunk ellenére való úton kizárólag Jézus Krisztussal együtt járhatunk. A Krisztussal való egységüknek ezt az evangéliumi gondolatát tárja elénk Henryk Sienkiewicz a huszadik század fordulójának népszerű lengyel prózaírójának *Quo vadisa*. Sienkiewicz valószínűleg a legismertebb történelmi rénye által tette közismertté a latin "*Quo vadis?*" – magyarul „*Merre tartasz?*” kérdést. A "*Quo vadis?*" egy [apokrif](#) iratnak tulajdonított párbeszéd része, mely szerint amikor Péter a vértanúság elől a lángoló Rómából menekült, Jézus vele szembe jött az úton. Akkor a menekülő Péter döbbenten kérdezte meg őt:

- "*Quo vadis, Domine?*" (= "*Merre tartasz, uram?*"). Mire az Úr így felelt:

⁵ Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ján 1: 29.

⁶ És ránézvén Jézusra, amint [ott] jár vala, monda: Íme az Isten Báránya! És hallá őt a két tanítvány, amint szól vala, és követték Jézust. Ján 1: 36 – 37.

⁷ Annak okáért örüljetez egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van. Jel 12: 12.

⁸ C. H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Primó/Evangéliumi Kiadó 3. kiadás. Budapest 1994. old. 353.

- „*Venio Romam iterum crucifigi*” (Rómába jövök, hogy újra megfeszíttessem, azaz megfeszítsenek).

A történet szerint akkor Péter visszafordult, és valóban kereszt általi halállal dicsőítette meg Istent⁹ ott az örült Néró mindenféle értelemben lángható Rómájában.¹⁰

Sienkiewicz e számos nyelvre lefordított történelmi regénye, majd a Hollywoodban mozivászonra adaptált történet a „*Quo vadis*”, vagyis a *merre tartasz?* címet kapta. Nem ok nélkül, hiszen Sienkiewicz története az ókori Róma legkiszámíthatatlanabb császáranak, az örült Néró uralkodása idején játszódik.

Sienkiewicz a realista írásművészet legkiválóbb eszközeivel ábrázolja a hírhedt császárt, a pojáca és udvartartása perverz szórakozásait hajhászó Nérót, az önmagát Vergiliushoz mérő tehetségtelen költőt, az örült megszállottat, aki ihletet keresve¹¹ csak azért gyűjtatja fel Rómát, az Örök Város, hogy megénekelhesse annak lángokban való elpusztulását, majd, hogy elhárítsa magáról a tűz általi genocídium vádját, a saját népe ellen elkövetett bűneit, a keresztyéneket nevezi meg bűnbaknak, így veszi kezdetét az okatlan és eszeveszett keresztény-üldözés a teljes sötétségbe hanyatlott római birodalomban.

A „*Quo vadis*”, vagyis a *merre tartasz?* kérdés és *ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is* (János 12: 26) kijelentés összetartoznak! Üdvözítő Urunk, aki szerelmes megváltónk, maga mellé hív az utolsó helyre Lk 14: 10. „Odahív és maga mellé ültet, ahol Vele együtt e világ (söpredékévé) szeméjéivé válunk.¹² Krisztus gyalázatának keresztje ez a hely, a kereszt, ahol Krisztussal együtt megfeszítettünk. Különös vőlegény ő, „felékesít bennünket (Jel 21:2) az Ő elhívásának jutalmával: azaz, hogy megengedi nekünk, hogy az ő lábai nyomába léphessünk.

⁹ Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezdet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla neki: Kövess engem! Ján 21:18 – 19.

¹⁰ <https://lexiq.hu/quo-vadis>

¹¹ Harkai Vas Éva: Vergilius és Néró. „Míg Vergilius kételyeit nem csillapítják a művét magasztalók és Augustus császár dicséretei, hiszen "[A] dicsőség az istenek ajándéka, de nem célja a költészetnek csak a rossz költők tekintik célnak"⁴, Nero önmagán kívül, a külvilágtól, a széles nyilvánosságtól vár megerősítést, sőt dicséretet. Fellép, ünnepltetti és díjaztatja magát a Juvenálián, a Britannicusszal folytatott dialógusát pedig ravaszul, rejtett utakon abba az irányba kanyarítja, hogy Britannicus rábólintson: ők ketten a művészetben egyformák - költők. (Britannicus ösztönös reakciója a hasonlítás groteszk jellegére vet fényt: "megmozdult, határozatlanul. De semmit se szólt. Némán nézett rá."⁵) Nero az alkotáshoz is külső erőforrásokat keres: Senecától vesz leckét az élet dolgairól, a külsővárosba viteti magát, a szegénység és a nyomorúság impulzusaiból kíván költészetet párolni. Kudarcainak okát is önmagán kívül jelöli ki: "Valaki leköti bennem a dalt. Erről van szó. Nem engedi ki mellemből a hangot és a költészetet is rabul tartja."⁶ A főbűnös pedig Octavia, aki meddő, s Nerót, a költőt is meddővé teszi. Ami Vergilius kételkedéseiben és vívódásaiban az etikai alapállás, az Nero kifelé, a külvilágra irányuló tetteiben a torz etika kivetülése. Vergilius önromboló, önmegsemmisítő vívódásainak ellentétben alapuló párhuzamai Nero mások megsemmisítésében, meggyilkoltatásában bomlanak ki. A Britannicus megmérgezése után levont következtetése, hogy "Itt künn kell rendet teremteni, s nem ott benn, a lelkében viaskodni."⁷ A vergiliusi alkotás inverze a korlátlan hatalommal rendelkező császár pusztítása, rombolása, az önmaga ellentétébe forduló alkotás ("Minden halott az élőnek a szobra. Nem gondolod, hogy aki öl, az szobrász?" <http://www.zetna.org/zek/folyoiratok/65/ha0rkai.html>)

¹² Visky Ferenc: Méz a sziklából. Koinónia Kidó, Kolozsvár, 2003. o. 510. Vö.: „Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcssek a Krisztusban; mi erőtlének, ti pedig erősek; ti dicsőségesekek, mi pedig gyalázatosak. Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illetetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük; Ha gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ szeméjévé lettünk, mindeneknek **söpredékévé** egész mostanig.” 1Kor 4: 9 – 13.

Jézus bennünket a sebeivel ékesít fel! Hogy a sebein keresztül válhasson ismertté (Máté 7: 21 - 23 és Máté 25: 12) az a tanítvány, aki a sebén keresztül ismerte fel Jézust.” Kinek kell ez a Krisztus, aki arra hív el, hogy felvegyük az Ő keresztjét? (...) Ha Jézust tövissel ékesítették, akkor nekünk is el kell hordozni a gyalázatot. Hasonlíthatunk Jézusra – ez a kiváltságunk.”¹³

Akkor és ott az Üdvözítő Jézus megtalálása és megismerése a jeruzsálemi templomban történik, amikor a zsidó szokás szerint Jézust nyolcnapos korában a körülmetéléssel egyfelől Istennek szentelik, ugyanakkor betagozzák őt Izrael testébe.

A mi templomunk is azért van, hogy az Isten Igéje által Mindenható Urunkat felismerjük és közösségünk legyen a Szentháromság egy Istennel és az ő népével. Milyen csodálatos, amikor béke van és a keresztelői istentiszteleten felemeljük az Úrnak Mennyei Atyánk ajándékát és áldását, aki a mi vér szerinti gyermekünk. Milyen kimondhatatlan kegyem, amikor békességben a kegyelem evangéliumában látjuk meg Jézust és adjuk neki az életünket. Bárcsak ez történne most is!

Az evangéliumok feljegyzései szerint valahányszor Jézus a jeruzsálemi templomba járt mindig történt valami. Nyolcnapos korában emberek teltek meg Szentlélekkel és Istent dicsőítve prófétáltak. Lk 2: 28 – 38.

Tizenkét éves korában papok, írástudók, farizeusok ültek le Jézus lábához, hogy csodálkozzanak és tanuljanak tőle. Anyja és apja azon a nap átélte azt, hogy milyen lenne az életük, ha elvesztett Jézusuk lenne, akit elveszítettek és sehol sem találják.

Jézus a templomban ragadott kötélrostot és kiütötte a kufárokat. Vakságot és különféle betegségeket gyógyított a templomban, a Salamon tornácában (Ján 10:23) pedig sok szegényt tanított, az örök élet igéjével táplálva őket, hogy ők meghallják az Isten örömhírét.¹⁴ Ők mind a mózesi előírás és szokás szerint mentek fel a templomba, ahol mindig valami szokatlan dolog történt velük és másképpen, teljesen megváltozva tértek haza. Bárcsak könyörülne rajtunk kegyelmes Istenünk és Atyánk, hogy Jézus Krisztus eljönne a saját templomomba, hozzánk, a templomba járó szokásunkba, a prédikált Evangéliumba, az éneklésünkbe és imádságainkba, hogy teljesen újjá változtasson bennünket!

Különösen fogalmaz Lukács, amikor azt mondja, hogy volt egy ember Jeruzsálemben. Kiragadja legfőbb tulajdonságait, amelyeket hallva és látva a Nőé, vagy éppenséggel az igaz Jób alakja elevenedik meg előttünk. Megtudjuk róla, hogy igaz, istenfélő és Szentlélekkel betelve várja az ígéretek ígérését, Izrael vigasztalását.

Ha valakinek jellemeznie kellene engem, vagy téged testvérem, vajon mit emelnek ki és mondana el? Jellemrajzunkban ott lenne-e ez a négy üdvösséges jellemvonás, hogy (1) igaz, (2) istenfélő és (3) Szentlélekkel betelve (4) elkészülten várja a Messiást? Isten Messiását váró népeként nekünk magunknak is ilyen Simeonokká kell lennünk, vagy elveszünk.

„Egy ember”, - mondja Lukács. Sok ember volt akkor Jeruzsálemben, de volt egy, aki nem olyan volt, mint a kortársai. Lukács azt is elmondja, hogy miben volt ő más a kortársainál.

Volt neve: Simeon. Neve magyarul azt jelenti, hogy „Meghallgatás”. Lukács a névvel is kiemeli őt a kortársai közül; ő az Isten beszédét halló és a meghallgatott ember! Simeon nevének kihangsúlyozása nem véletlen, hanem szándékos, ahogy az is szándékos, hogy amikor

¹³ Visky Ferenc: Mész a sziklából. Koinónia Kidó, Kolozsvár, 2003. o. 516.

¹⁴ Az Úrnak lelke [van] én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. Luk 4:18 – 19.

lejegyezte az Úr Jézus példázatát a gazdagról és a szegény Lázárról, akkor a gazdagnak nem adott nevet. Isten országában nem annak van neve, aki a világ szerint gazdag, hatalmas és hírneves, az ilyen az Isten szemében névtelen. Névtelennek lenni azt is jelenti, hogy nem megszólítva lenni és nem meghallgatva lenni. Amikor Isten szól és nevével nevezi a teremtenyeit, azok meghallják a nevüket és előállnak, minden a maga neve szerint. A gazdagnak tehát nem volt neve, s így neve nem volt beírva az élet könyvébe sem.¹⁵ Ő ahhoz a letűnt világhoz tartozott, amit az Úr hatalmának szava az örök mélység és sötétség helyére¹⁶ rendelt. Isten szólt, de a gazdag bár egészen pontosan tisztán úgy hallotta a hozzá beszélő Istent, hogy szembe szegült vele, és nem állt elő, hasonlóképpen őt testvére sem.

Simeon esetében az Úr szólt és Simeon előállt, sőt nemcsak ő hallotta meg az Úr hangját, hanem Isten maga is meghallgatta Simeont.

Simeon nem elégedett meg azzal, hogy láthatja a Messiást a próféták, vagy az Ószövetség jelképes kiábrázolásai által, az Isten Fia Messiás oly sokféleképpen kiábrázolt felmutatásában, mint például amilyen a zsengek áldozata is. 3Móz 23: 16 – 21. Ő azt kérte, hogy addig ne menjen el ebből a világból, ameddig a saját szemével meg nem látja az Isten Messiását, akit teljes lényével várt.

Mit jelent ma a saját szemünkkel meglátnunk Krisztust? Mit jelent őt a teljes lényünkkel várni és látni?

Csodálatos magyar anyanyelvünk hasonlóan a héber nyelv is egy kép nyelv. Van tehát egy különös szemmel kapcsolatos metaforikus kifejezésünk. Amikor például valami a napnál világosabb és egyértelműbb ezt kérdezzük: „Hát nem szúrja ki a szemed?” Máskor, ha valaki vizsgálódva, gyanúsán és rosszindulattal néz, a beszédünk ezt mondja: „szúr a szemével”; ha valaki mást epekedve néz, vagy gyűlölettel ezt mondjuk: „felfal a szemével”. A szenvedő Jézus azt ígérte a kínzóinak, hogy eljön a nap, amikor meglátják az ember Fia dicsőségét (Máté 26:64). Amikor pedig Jánosnak jelent meg az Úr a Pathmosz szigetén, Szentlélek Jézusnak ezt ígéretét így pontosította:

„Íme (az ember Fia) eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt által (szúrták) szegeztek¹⁷ is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” Jel 1:7.

Látni a Messiást a saját szemeddel jelenti azt, hogy már látod a megfeszített Jézus testében azt a sebet, amit te a saját bűneiddel szúrtál. Nincs személyesebb monogram annál a bűn-szúrásnál, amivel te szúrtad át Jézust. A Messiás Jézusnak egyik egészen tiszta látása az, amikor valaki a bűnbánat könnyfátylán keresztül ismeri meg egyetlen Üdvözítőjét. A bűnöd szúrta sebből ismered meg mennyei Uradat, hiszen a seb a te személyes vonásaid leképzése a te személyes megváltódnak és Üdvözítődnak szenvedő testében. Ezt jelenti, hogy nem mások szemével, hanem a saját szemeddel látod meg Őt. Továbbá azt is jelenti, hogy hamar eljön az óra, amikor színről színre látod meg Őt; készüljünk hát a vele való dicsőséges találkozásra!

Simeon – folytatja Lukács – először is **igaz** volt, tehát nem hamis, nem képmutató, nem kufár lelkű, nem álnok kigyó és nem skorpió, mint akiről Keresztelő János is beszélt.

Másodszor **istenfélő** volt, azaz szerette Istent a teljes szívéből, lelkéből, elméjéből, erejéből és szerette a testvéreit is.

¹⁵ És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek távába vetteték. Jel 20: 15.

¹⁶ Tengernek megvadult hajjai, a maguk rútságát tajtékózók; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenttartva örökre. Júd 1: 13.

¹⁷ ἐκκεντέω (ekkentéō) = átszúrták

Harmadszor **Szentlélek** töltötte be ezt az agg Siemeont. Mit is jelent ez egészen pontosan? A felelet az apostolok cselekedeteiről írott könyvben van, amit szintén Lukács jegyzett le nekünk. Ott István vértanúval kapcsolatosan ezt olvassuk:

Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú volt (ApCs 6: 5). István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokénak, cirénebeliekének, alexandriabeliekének és a Ciliciából és Ázsiából valókénak neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala. De nem állhattak ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szól vala. ApCs 6: 8 – 10.

István diakónus is Istenre hallgató Meghallgatott volt, mert Sámuelhez hasonlóan nem engedte, hogy Istennek csak egy Igéje is a földre¹⁸, a kitaposott útszélre¹⁹ hulljon! A Szentlelkes ember egyben az Úr beszédével is betelt ember!

Nemcsak tudta a Szentírás tanításait, például azt, hogy a Messiásnak Betlehembe kell megszületnie, de istenfélőként ismerte az Isten beszédét, és az Isten jelemét is. Ő az Ige által az Isten igazságában élt és nem tántoríthatta meg őt semmilyen új eszme, vallásos, vagy politikai színezetű tévképzet.

Isten beszéde által teljesen tisztán látott, nem voltak hamis elképzelései az Isten akaratát és cselekvését tekintve. Kikövetkeztette az Úr igéjéből, hogy Jézus nemcsak megszületik, de a templomban bemutatván őt Istennek, körül is metélik és ő számított erre. Simeon azt várta, amit Isten tenni fog; és semmiben nem tévedett! Tudta tehát, hogy a templomban a Messiás találkozni fog vele ő pedig találkozni fog a Messiással.

Elment hát a templomba, méghozzá abba a templomba, ahonnan később Jézusnak magának kellett kötélostorral kiűznie a kufárokat, mindazokat, akik a latrok barlangjává tették az Isten imádásának házáat.

Simeon az imádság házába imádkozni megy, imája pedig megszentelte azt a helyet, Isten pedig meghallgatta az imádságait. Mikor kértél Istentől valamit, majd megtapasztalad, hogy az Úr meghallgatott téged? Atyán azt akarja, hogy mi ilyen által meghallgatott fiai legyünk!

Jézust azt tanította, hogy a templomban lehet kufárlelkülettel látványosan is imádkozni, úgy, mint az öntelt és önigazult farizeus; business-imával imádkozott, az Istennel is üzletelt. Meg volt győződve, hogy jó cselekedeteivel igaz emberséget vásárolt magának. Ez nem az igaz ember igaz istenimádata, az igaz lélekben és igazságban imádja Istent, aki Krisztusban mennyei Atyja!

Negyedszer Simeon **elkészülten várja a Messiást!** Halld! A Messiás várására Simeon igaz izraelitaként egy egész életet tett rá és nem csalatkozott! Arra kérte Istent, hogy írja a szívébe az Ő igéjét; meglett. Isten Igéjével a szívében Simeon illúziók, tévképzetek, utópiák és csalódások nélkül céltudatosan készült a templomba, a Messiás Jézussal való találkozásra! Sok ige volt a Bibliájában, de számára Isten Szentlelke mind-közül azokat fűzte egyetlen szent papi öltözékké és efód-dá (2Mózes 25: 7; 28: 4), amelyek a mi Urunkat Jézus Krisztust ábrázolták ki, úgy, ahogyan azt mi az evangéliumokból láthatjuk.

Minden kérése közül a legfőbb és a legelső az volt, hogy nem valamelyik próféta, hanem a saját szemével akarja látni a Messiást, utána akár meg is halhat. Érdemes volt-e mindent erre az egy

¹⁸ Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő igéiből a földre nem hagy vala esni. 1Sám 3: 19.

¹⁹ És amikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. Máté 13: 4. Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. Ha valaki hallja az igét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, ami annak szívébe vettetett vala. Ez az, amely az útfélre esett. Máté 13: 18 – 19.

találkozásért odaáldozni? Miképpen tudott ennyire kitartó és következetes lenni? Feszült figyelemmel őrködött, hogy ne mulassza el azt az egyszeri egy és megismételhetetlen alkalmat! Bátran, kérdezzem csak meg, hogy jó magam számokban kifejezve mennyi *egyszeri egy és megismételhetetlen drága alkalmat*²⁰ mulasztottam el az istenes és templomba-járó életem során? Vajon van fogalmad arról, hogy miért szükséges akár drága áron is kiváltani az alkalmat? Tudjuk-e, hogy egy-egy alkalom mibe kerül Istennek, csak egyetlen alkalomnak is a létrehozása? A Szentírásnak erre vonatkozóan is van meglehetősen hátborzongató tanítása. E kinyilatkoztatás szerint Dániel próféta már hosszú ideje, legalább 21 napja könyörög Istennek a mennyei látásért. Eljön a nap, amikor Istennek angyala személyesen adja át a prófétának az Úr üzenetét, amit a következő Ige előzött meg:

- Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédeid, és én a te könyörgéseid útra is keltem. De Perzsiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és íme Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljött a segítségemre, és én ott maradtam a perzsa királyoknál; most pedig itt vagyok, hogy tudtadra adjam, ami a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra [szól].

És amikor ilyen szavakkal szólt a velem beszélő, orcámmal a földre estem és megnémultam. Dániel 10: 12 – 15.

Bizony, minden egyes istentiszteletért angyal légiók küzdenek meg a mennyekben, Isten minden egyes személyednek szóló üzenetéért az Úr arkangyalai magával a Sátánnal csapnak össze! Tudtad-e ezt testvérem, amikor eljöttél ide az Úr házába? Emlékezzél most vissza, hogy mit tettél te, az angyalok és arkangyalok által kiharcolt alkalmakkal? Nos ideje, hogy a földre borulj és elnémultan elhallgataván az Úr meghallgatója légy!

Karácsony szent estéje lesz nemsokára, amikor szeretetünk ajándékai a feldíszített fenyőfa alá kerülnek. Azt a pillanatot, amikor sokan kibontják majd a díszes csomagolást, sokaknál hosszú kívánságlisták előzték meg, aztán következett a célba vett zsákmány felkutatása, megvásárlása és egyebek. Lessünk most be a Simeon fája alá! Mit találunk ott? A leghatalmasabb meghallgatott kérésének teljesülését, mert nemcsak látja, hanem saját unokája vagy inkább dedunokájaként emeli keblére Jézust és teljes szívéből áldja az ígéreteit megtartó Szabadító és csodálatos Istent.

A Simeon „karácsonyi” ajándéka pontosan olyan, amilyennek várta, egy csodálatos kisfiú, akit a körülméletés szertartásával éppen most szentelnek Istennek, tagolják be őt Izrael testébe, az üdvözített Siónt pedig az ő testébe. Isten egyszülöttje Ő! Az a nap volt az, amelytől kezdve az Isten örök beszédével Jézus a Dávid magjából való József fia, Izrael Szentje, a zsidók királya. Azon a napon a Simeon szeme láttára teljesedett be az Isten Ábrahámnak tett esküje, amikor Isten, mivel nem volt nálánál nagyobb, az átok-eskü esküjével ment át a ketté hasított hús (1Móz 15:12 - 17) között és magára esküdött meg, hogy üdvözítője lesz Ábrahámnak, és rajta keresztül mindenkinek, akivel Isten a hit szövetségével köt új szövetséget. Eljött hát az elsőszülött, akinek Nevében megváltásunk és üdvösségünk van.

Simeon adventje tökéletesen beteljesült, és a karácsonya is teljes lett!

²⁰ Meglássátok tehát, mimódon járjatok szigorúan, ne mint nembölcsek, hanem mint bölcsek, megvásárolván az alkalmat, mivelhogy a napok gonoszok. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. És ne részegedjete meg bortól, amiben kicsapongás van; hanem teljesejete be Lélekkel. Efézus 5: 15 – 18a. A megvásárlás itt a görög *ἐξαγοράζω* (exagoradzó), jeletései: 1) megvesz, megvásárol 2) kifizet (váltásgdíjat), *kivált, megvált* 3) kihasznál (lehetőséget), megragad (alkalmat).

De milyen a te advented? Lehetünk-e mi ilyen Isten által meghallgatott emberek, netán gyülekezet? A válaszom ez: Jaj nekem, ha nem leszek ilyen Simeon, jaj nekünk, ha nem leszünk Istentől meghallgatott gyülekezet! Nyilván ennek előfeltétele, hogy mi az Urat, az egyszülött szerelmes Fiút hallgassuk/csókoljuk! ²¹

Kicsiknek és nagyoknak egyaránt tudniuk kell, hogy református keresztyénként az Isten Messiást váró népe vagyunk. Adventkor nem a kis Jézuskát várjuk, hanem a dicsőségében hatalommal visszatérő Mindenhatót, aki magához vesz mindent, amit saját vérén vásárolt meg a váltságban. Igaz, hogy itt a templomban az igehirdetésben, a keresztség és az úri szent vacsora sákramentumaiban a keblünkre emelhető Jézussal találkozunk, de keresztyénségünk itt nem ér véget, sőt, csak éppen elkezdődik, mert mi itt arra készülünk, hogy a dicsőséges Krisztushoz emeltessünk. Bizony Ő az, aki magához emel bennünket!

Ahogy Simeon pontosan tudta, hogy Jézus első eljövételével mire számítson, úgy nekünk is pontosan kell tudnunk, hogy mire számítsunk a Jézus befogadásával, és mire számítsunk az Ő küszöbön lévő dicsőséges visszajövetelével, tűzben való megjelenésével. Éppen ezért könyörögjünk Isten Szentlelkének, hogy tegyen bennünket Krisztus Urunknak és a mi Istenünknek és Atyánknak a Simeonjaivá, olyan meghallgatottakká, akik meghallgatjuk és szeretjük a nekünk adott örök Igét, Krisztust! Ámen.

²¹ Mikor ő még beszél vala, íme, fényes felhő borítá be őket; és íme szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok! Máté 17: 5; Márk 9: 7; Lk 9: 35. Vö.: Csókoljátok a fiút, meg ne haragudjon és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgyullad haragja; boldogok mind, akik bíznak benne! Zsolt 2: 12!